Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 18. apríla 2013 *

„Smernica 2001/42/ES — Posudzovanie účinkov určitých plánov a programov na životné prostredie — Článok 3 ods. 4 a 5 — Určenie typov plánov, ktoré môžu mať významné účinky na životné prostredie — Zastavovací plán ‚vnútorného rozvoja', ktorý je podľa vnútroštátnej právnej úpravy oslobodený od environmentálneho posudzovania — Nesprávne posúdenie kvalitatívnej podmienky ‚vnútorného rozvoja' — Neexistencia vplyvu na platnosť zastavovacieho plánu — Narušenie potrebného účinku smernice"

Vo veci C-463/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Nemecko) z 27. júla 2011 a doručený Súdnemu dvoru 6. septembra 2011, ktorý súvisí s konaním:

L

proti

M,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory L. Bay Larsen (spravodajca), sudcovia J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan a A. Prechal,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: A. Impellizzeri, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. októbra 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— L, v zastúpení: G. Rehmann, Rechtsanwalt,

— M, v zastúpení: D. Weiblen, Rechtsanwalt,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a K. Petersen, splnomocnení zástupcovia,

— grécka vláda, v zastúpení: G. Karipsiades, splnomocnený zástupca,

— Európska komisia, v zastúpení: F. Bulst a P. Oliver, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 19. decembra 2012,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 4 a 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/42/ES z 27. júna 2001 o posudzovaní účinkov určitých plánov a programov na životné prostredie (Ú. v. ES L 197, s. 30; Mim. vyd. 15/006, s. 157; ďalej len „smernica“).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi L a obcou M vo veci platnosti zastavovacieho plánu, ktorý táto obec vypracovala bez environmentálneho posudzovania v zmysle smernice.

Právny rámec

Právo Únie

3 Podľa článku 1 smernice je jej cieľom zabezpečiť vysokú úroveň ochrany životného prostredia a prispieť k integrácii environmentálnych úvah do prípravy a schvaľovania plánov a programov so zreteľom na podporu trvalo udržateľného rozvoja tým, že sa v súlade s touto smernicou zabezpečí vykonanie environmentálneho posudzovania určitých plánov a programov, ktoré majú pravdepodobne významné vplyvy na životné prostredie.

4 Článok 3 smernice, ktorý vymedzuje jej pôsobnosť, uvádza:

„1. Environmentálne posudzovanie sa vykonáva v súlade s článkami 4 až 9 pre plány a programy uvedené v odsekoch 2 až 4, ktoré majú pravdepodobne významné environmentálne účinky [môžu mať významné účinky na životné prostredie – *neoficiálny preklad*].

2. Podľa odseku 3 [S výnimkou uvedenou v odseku 3 – *neoficiálny preklad*] sa environmentálne posudzovanie vykonáva pre všetky plány a programy:

a) ktoré sa pripravujú pre… plánovanie miest a vidieka alebo využívanie územia a ktoré stanovujú rámec pre súhlas budúceho rozvoja projektov uvedených v prílohách I a II k smernici [Rady] 85/337/EHS [z 27. júna 1985 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (Ú. v. ES L 175, s. 40; Mim. vyd. 15/001, s. 248; zmenenej a doplnenej smernicou Rady 97/11/ES z 3. marca 1997 (Ú. v. ES L 73, s. 5; Mim. vyd. 15/003, s. 151)]…

…

3. Plány a programy uvedené v odseku 2, ktoré určujú využívanie malých území na miestnej úrovni… vyžadujú environmentálne posudzovanie iba v prípade, ak členské štáty určia, že majú pravdepodobne významné environmentálne účinky [môžu mať významné účinky na životné prostredie – *neoficiálny preklad*].

4. Členské štáty určia, či iné plány alebo programy ako sú uvedené v odseku 2, ktoré stanovujú rámec pre odsúhlasenie budúceho rozvoja projektov, majú pravdepodobne významné environmentálne účinky [môžu mať významné účinky na životné prostredie – *neoficiálny preklad*].

5. Členské štáty určia, či plány alebo programy, na ktoré sa vzťahujú odseky 3 a 4 majú pravdepodobne významné environmentálne účinky [môžu mať významné účinky na životné prostredie – *neoficiálny preklad*] preskúmaním každého jednotlivého prípadu, alebo špecifikovaním typov plánov a programov

alebo kombináciou oboch týchto prístupov. Na tento účel členské štáty vezmú vo všetkých prípadoch do úvahy relevantné kritériá uvedené v prílohe II a tým zabezpečia, že sa plány a programy s pravdepodobne významnými účinkami na životné prostredie zahrnú pod účinnosť tejto smernice.

…“

5 Príloha II smernice 2001/42 uvádza kritériá, na základe ktorých možno určiť pravdepodobný rozsah účinkov uvedených v článku 3 ods. 5 tejto smernice.

Nemecké právo

6 Stavebný zákon (Baugesetsbuch) v konsolidovanom znení z 23. septembra 2004 (BGBl. 2004 I, s. 2414) v znení zákona z 22. júla 2011 (BGBl. 2011 I, s. 1509, ďalej len „BauGB“) upravuje územné plánovanie.

7 Z § 1 ods. 6 bodu 7 BauGB vyplýva, že pri vypracovaní všeobecných stavebných plánov („Bauleitpläne“) je zo strany obcí potrebné zohľadniť najmä záujmy ochrany životného prostredia, vrátane ochrany prírody a zachovania krajiny.

8 Uvedené všeobecné stavebné plány, ktoré majú podobu plánu využitia územia („Flächennutzungsplan“) alebo zastavovacieho plánu („Bebauungsplan“), sa vypracovávajú, dopĺňajú a menia v štandardnom konaní (§ 2 a nasl. BauGB), pokiaľ nemožno využiť zjednodušené konanie (§ 13 BauGB) alebo v prípade zastavovacích plánov vnútorného rozvoja zrýchlené konanie (§ 13a BauGB).

9 Smernica bola prebratá do nemeckého práva zákonom o prispôsobení stavebných predpisov európskemu právu (Europarechtsanpassungsgesetz Bau) z 24. júna 2004 (BGBl. 2004 I, s. 1359). Týmto zákonom bolo do štandardného konania týkajúceho sa vypracovania všeobecných stavebných plánov začlenené environmentálne posudzovanie.

10 Pokiaľ ide o toto štandardné konanie, § 2 ods. 3 a 4 BauGB stanovuje:

„3. Pri vypracovaní všeobecných stavebných plánov je potrebné zistiť a vyhodnotiť záujmy, ktoré majú význam pre zváženie [najmä verejných a súkromných záujmov].

4. V záujmoch ochrany životného prostredia uvedených v § 1 ods. 6 bode 7… sa uskutočňuje environmentálne posudzovanie, v ktorom sa zisťujú pravdepodobné významné účinky na životné prostredie a opíšu a vyhodnotia sa v environmentálnej správe…“

11 Pokiaľ ide o zjednodušené konanie, § 13 ods. 3 prvá veta BauGB stanovuje, že „[toto konanie] sa uskutočňuje bez environmentálneho posudzovania podľa § 2 ods. 4…“.

12 Pokiaľ ide o zrýchlené konanie, § 13a BauGB spresňuje:

„1. Zastavovací plán na vrátenie území do pôvodného stavu, zhustenie alebo iné opatrenia vnútorného rozvoja (‚zastavovací plán vnútorného rozvoja‘ [‚Bebauungsplan der Innenentwicklung‘]) možno vypracovať v zrýchlenom konaní. Zastavovací plán možno vypracovať v zrýchlenom konaní iba vtedy, ak je v ňom stanovená stavebná plocha… v celkovom rozsahu

(1) menej ako 20 000 m^2…

…

… Zrýchlené konanie je vylúčené, ak zastavovací plán vytvára podmienky oprávnenosti projektov, ktoré musia byť samé osebe povinne predmetom environmentálneho posudzovania na základe zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie alebo právnej úpravy spolkovej krajiny. Zrýchlené konanie je rovnako vylúčené v prípade, ak existujú dôvody umožňujúce domnievať sa, že sú ohrozené záujmy chránené v zmysle § 1 ods. 6 bodu 7 písm. b).

2. V zrýchlenom konaní

(1) primerane platia pravidlá zjednodušeného konania podľa § 13 ods. 2 a 3 prvej vety;

…“

13 § 214 BauGB, ktorý je súčasťou oddielu s názvom „Ponechanie plánov v platnosti“, stanovuje:

„1. Porušenie procesných a formálnych predpisov tohto zákona má vplyv na platnosť plánu využívania územia a na obecné nariadenia prijaté na základe tohto zákona len vtedy, ak:

(1) v rozpore s § 2 ods. 3 neboli správne zistené alebo vyhodnotené podstatné aspekty záujmov dotknutých plánovaním, o ktorých obec vedela alebo musela vedieť, a tento nedostatok je zrejmý a ovplyvnil výsledok konania;

…

2a. Pre zastavovacie plány, ktoré boli vypracované v zrýchlenom konaní podľa § 13a, popri odsekoch 1 a 2 platí:

(1) Porušenie procesných a formálnych predpisov a predpisov o vzťahu zastavovacieho plánu k plánu využitia územia nemá vplyv na platnosť zastavovacieho plánu ani vtedy, ak je založené na nesprávnom posúdení [kvalitatívnej] podmienky uvedenej v § 13a ods. 1 prvej vete.

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

14 Dňa 14. septembra 2005 M rozhodla o vypracovaní zastavovacieho plánu v štandardnom konaní stanovenom v § 2 ods. 4 BauGB pre zónu s rozlohou 37 806 m^2 s cieľom vykonať plánovanie na základe existujúcej výstavby a doplniť ju o nové okrajové obytné zóny.

15 V rámci účasti verejnosti nasledujúcej po tomto rozhodnutí L a ďalšie osoby vzniesli proti tomuto plánu námietky, najmä z dôvodov ochrany životného prostredia.

16 Dňa 23. apríla 2008 M schválila projekt týkajúci sa menšieho územia. Rozhodla o vypracovaní príslušného zastavovacieho plánu v zrýchlenom konaní podľa § 13a BauGB.

17 Z odôvodnenia rozhodnutia M vyplýva, že plán nemôže mať trvalé nepriaznivé účinky na životné prostredie a že celková výmera stavebnej plochy je približne 11 800 m^2, čo je menej ako limit stanovený v § 13a ods. 1 druhej vete bode 1 BauGB.

18 Dňa 26. apríla 2008 M poskytla zastavovací plán verejnosti na jeden mesiac s možnosťou predložiť pripomienky. Pri tejto príležitosti L a ďalšie osoby zopakovali svoje pripomienky a požadovali environmentálne posudzovanie v zmysle smernice.

19 M bez toho, aby pristúpila k takému posudzovaniu, 23. júla 2008 prijala zastavovací plán, ktorý je predmetom sporu vo veci samej, ako „zastavovací plán vnútorného rozvoja“ vo forme obecného nariadenia.

20 Dňa 31. júla 2009 L podal na vnútroštátny súd žalobu spochybňujúcu zákonnosť tohto plánu. Predovšetkým uviedol, že M nevzala do úvahy skutočnosť, že sa zastavujú územia mimo aglomerácie, v dôsledku čoho nešlo o plán „vnútorného rozvoja“ v zmysle § 13a BauGB. M naopak tvrdí, že použitie zrýchleného konania stanoveného uvedeným § 13a bolo oprávnené.

21 Vnútroštátny súd sa domnieva, že sporný zastavovací plán nie je zastavovacím plánom „vnútorného rozvoja“ v zmysle § 13a BauGB, a teda nemohol byť prijatý v zrýchlenom konaní bez environmentálneho posudzovania, z dôvodu skutočnosti, že časť územia zahrnutého v pláne prekračuje už zastavané územie.

22 Tento súd sa teda domnieva, že tento plán bol prijatý na základe nesprávneho posúdenia kvalitatívnej podmienky podľa § 13a ods. 1 prvej vety BauGB, podľa ktorej zastavovací plán na vrátenie území do pôvodného stavu, zhustenie alebo iné opatrenia vnútorného rozvoja môže byť vypracovaný v zrýchlenom konaní. Toto posúdenie však podľa § 214 ods. 2a bodu 1 rovnakého zákona nemá vplyv na platnosť uvedeného plánu.

23 V tejto súvislosti vnútroštátny súd na jednej strane spresňuje, že vnútroštátny zákonodarca tým, že zastavovacie plány „vnútorného rozvoja“ podľa § 13a ods. 1 BauGB oslobodil od environmentálneho posudzovania, využil oprávnenie podľa článku 3 ods. 5 smernice a stanovil túto výnimku tým, že určil osobitný typ plánu, pričom zohľadnil relevantné kritériá stanovené v prílohe II tejto smernice. Na druhej strane, zákonodarca v § 214 ods. 2a bode 1 BauGB uviedol, že porušenie procesných predpisov vychádzajúce zo skutočnosti, že obec nesprávne posúdila kvalitatívnu podmienku, nemá vplyv na platnosť dotknutého plánu.

24 Na základe týchto úvah sa vnútroštátny súd pýta, či vnútroštátny zákonodarca spojením zrýchleného konania podľa § 13a BauGB s ustanovením týkajúcim sa ponechania plánov v platnosti podľa § 214 ods. 2a bodu 1 BauGB neprekročil hranice voľnej úvahy, ktorú mu priznáva článok 3 ods. 5 smernice.

25 Za týchto okolností Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Prekračuje členský štát hranice svojej voľnej úvahy v zmysle článku 3 odsekov 4 a 5 [smernice], ak pre zastavovacie plány obce, ktoré určujú využívanie malých území na miestnej úrovni a rámec pre budúce odsúhlasenie projektov, ale na ktoré sa nevzťahuje článok 3 ods. 2 [smernice], stanovením osobitného typu zastavovacieho plánu, ktoré je charakterizované prahovou hodnotou týkajúcou sa plochy a kvalitatívnou podmienkou, pri zohľadnení relevantných kritérií prílohy II [smernice], na jednej strane určí, že pri vypracovaní takého zastavovacieho plánu sa nebudú uplatňovať procesné predpisy o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, inak platné pre zastavovacie plány, a na druhej strane nariaďuje, že porušenie týchto procesných predpisov, ktoré spočíva v tom, že obec nesprávne posúdila kvalitatívnu podmienku, nie je pre platnosť zastavovacieho plánu tohto typu relevantné?“

O prejudiciálnej otázke

O prípustnosti

26 Nemecká vláda bez toho, aby výslovne vzniesla námietku neprípustnosti, vyjadrila pochybnosti o relevantnosti prejudiciálnej otázky vo vzťahu k rozhodnutiu sporu vo veci samej.

27 Vo svojich pripomienkach táto vláda v podstate tvrdí, že § 214 ods. 2a bod 1 BauGB sa vykladá striktne a že za okolností, ako sú okolnosti charakterizujúce prijatie zastavovacieho plánu, o ktorý ide vo veci samej, sa toto ustanovenie pravdepodobne neuplatňuje.

28 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na svoju vlastnú zodpovednosť a ktorých presnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Zamietnutie návrhu vnútroštátneho súdu Súdnym dvorom je možné len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sa mu položili (rozsudok z 12. októbra 2010, Rosenbladt, C-45/09, Zb. s. I-9391, bod 33 a citovaná judikatúra).

29 V prejednávanej veci sa však položená otázka týka výkladu článku 3 ods. 4 a 5 smernice. Pritom výlučne vnútroštátnemu súdu, nie Súdnemu dvoru, prináleží vyjadriť sa k výkladu vnútroštátneho práva (rozsudok z 28. júna 2012, Caronna, C-7/11, bod 54) a určiť, v akej miere sa § 214 ods. 2a bod 1 BauGB môže uplatniť vo veci samej. Navyše nič z toho, čo vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, nenaznačuje, že uvedené vnútroštátne ustanovenie by sa v tejto veci nemohlo uplatňovať.

30 Za týchto okolností sa návrh na začatie prejudiciálneho konania musí považovať za prípustný.

O veci samej

31 Najprv treba pripomenúť, že ako vyplýva z článku 1 smernice, jej základný cieľ spočíva v predkladaní plánov a programov, ktoré môžu mať významné vplyvy na životné prostredie, na environmentálne posudzovanie počas ich prípravy a pred ich schválením (rozsudky z 22. septembra 2011, Valčiukienė a i., C-295/10, Zb. s. I-8819, bod 37, ako aj z 28. februára 2012, Inter-Environnement Wallonie a Terre wallonne, C-41/11, bod 40).

32 Ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, na zastavovací plán, o ktorý ide vo veci samej, sa vzťahuje článok 3 ods. 4 smernice alebo prípadne článok 3 ods. 3 tejto smernice. Podľa týchto ustanovení členské štáty určia, či plány alebo programy, ktoré tam sú uvedené, môžu mať významné účinky na životné prostredie.

33 Podľa článku 3 ods. 5 uvedenej smernice toto určenie plánov, ktoré môžu mať významné účinky na životné prostredie a ktoré preto vyžadujú posudzovanie podľa tejto smernice, sa uskutočňuje buď preskúmaním každého jednotlivého prípadu, alebo špecifikovaním typov plánov, alebo kombináciou oboch týchto prístupov.

34 Pokiaľ ide o zastavovacie plány, nemecký zákonodarca uskutočnil toto určenie, keď stanovil, že vypracovanie takýchto plánov v zásade podlieha environmentálnemu posudzovaniu, ale že osobitný typ zastavovacích plánov vnútorného rozvoja, ktorý spĺňa podmienky uvedené v § 13a ods. 1 BauGB, je oslobodený od tejto povinnosti.

35 V tejto súvislosti treba spresniť, že ako uviedol generálny advokát v bode 45 svojich návrhov, položená otázka sa vzťahuje na dôsledky, ktoré môže mať spoločné uplatňovanie dvoch vnútroštátnych ustanovení, ako sú ustanovenia uvedené v § 13a a § 214 ods. 2a bode 1 BauGB, vo vzťahu k potrebnému účinku smernice.

36 Svojou otázkou sa totiž vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 ods. 5 smernice v spojení s odsekom 4 rovnakého článku vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, podľa ktorej porušenie kvalitatívnej podmienky stanovenej normou, ktorou bola prebratá táto smernica, pre oslobodenie prijatia zastavovacieho plánu osobitného typu od environmentálneho posudzovania na základe uvedenej smernice nemá vplyv na platnosť tohto plánu.

37 V tejto súvislosti treba konštatovať, že dôsledkom ustanovenia, ako je § 214 ods. 2a bod 1 BauGB, je to, že zastavovacie plány, pri ktorých vypracovaní sa malo uskutočniť environmentálne posudzovanie v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy, ktorou bol prebratý článok 3 ods. 5 smernice, zostávajú platné, aj keď boli vypracované bez environmentálneho posudzovania na základe tejto smernice.

38 Takýto systém vedie k tomu, že článok 3 ods. 1 smernice, ktorý stanovuje uskutočnenie environmentálneho posudzovania pre plány uvedené v článku 3 ods. 3 a 4 smernice, ktoré môžu mať významné účinky na životné prostredie, je zbavený akéhokoľvek potrebného účinku.

39 Hoci je možné predstaviť si, že osobitný typ plánu, ktorý spĺňa kvalitatívnu podmienku uvedenú v § 13a ods. 1 BauGB, *a priori* nemôže mať významné účinky na životné prostredie, pokiaľ táto podmienka zabezpečí, že takýto plán je v súlade s relevantnými kritériami stanovenými v prílohe II smernice, na ktoré odkazuje jej článok 3 ods. 5 druhá veta, zdá sa však, že takáto podmienka je zbavená potrebného účinku, ak sa spojí s ustanovením, ako je § 214 ods. 2a bod 1 BauGB.

40 Uvedené ustanovenie BauGB tým, že ponecháva v platnosti zastavovacie plány, ktoré na účely smernice, ako bola prebratá do vnútroštátneho práva, môžu mať významné účinky na životné prostredie, v konečnom dôsledku vedie k tomu, že obciam umožňuje vypracovanie takýchto plánov bez uskutočnenia environmentálneho posudzovania, pokiaľ spĺňajú kvalitatívnu podmienku stanovenú v § 13a ods. 1 druhej vete BauGB a nenarazia na dôvody vylúčenia stanovené v štvrtej a piatej vete rovnakého odseku.

41 Za týchto okolností nie je právne dostatočným spôsobom zabezpečené, že obec v každom prípade dodrží relevantné kritériá stanovené v prílohe II smernice, hoci vnútroštátny zákonodarca chcel zabezpečiť ich dodržanie, ako o tom svedčí zavedenie pojmu vnútorný rozvoj do právnej úpravy týkajúcej sa využívania voľnej úvahy, ktorú mu priznáva článok 3 ods. 5 smernice.

42 Treba preto konštatovať, že vnútroštátne ustanovenie, ako je § 214 ods. 2a bod 1 BauGB, prijaté v rámci uplatňovania článku 3 ods. 5 smernice, má za následok oslobodenie zastavovacích plánov, ktoré nesmeli byť oslobodené, od environmentálneho posudzovania, čo je v rozpore s cieľom sledovaným smernicou a konkrétnejšie článkom 3 ods. 1, 4 a 5 tejto smernice.

43 Z judikatúry Súdneho dvora navyše vyplýva, že ak musel byť plán v zmysle smernice pred jeho prijatím podrobený posudzovaniu jeho vplyvov na životné prostredie v súlade s požiadavkami smernice, vnútroštátne súdy rozhodujúce o žalobách o neplatnosť takýchto plánov sú povinné prijať všetky všeobecné alebo osobitné opatrenia vedúce k náprave nevykonania takéhoto posudzovania (pozri v tomto zmysle rozsudok Inter-Environnement Wallonie a Terre wallonne, už citovaný, body 44 až 46).

44 V dôsledku toho vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu vo veci samej prislúcha, aby v rámci svojej právomoci uplatnil ustanovenia práva Únie a zabezpečil ich plný účinok tým, že neuplatní akékoľvek ustanovenie BauGB, najmä § 214 ods. 2a bod 1 tohto zákona, ktorý by tento súd viedol k vydaniu rozhodnutia v rozpore so smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. marca 1978, Simmenthal, 106/77, Zb. s. 629, bod 24, a z 26. februára 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, bod 45).

45 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 5 smernice v spojení s jej článkom 3 ods. 4 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, podľa ktorej porušenie kvalitatívnej

podmienky stanovenej normou, ktorou bola prebratá táto smernica, pre oslobodenie prijatia zastavovacieho plánu osobitného typu od environmentálneho posudzovania na základe uvedenej smernice nemá vplyv na platnosť tohto plánu.

O trovách

46 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 3 ods. 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/42/ES z 27. júna 2001 o posudzovaní účinkov určitých plánov a programov na životné prostredie v spojení s jej článkom 3 ods. 4 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, podľa ktorej porušenie kvalitatívnej podmienky stanovenej normou, ktorou bola prebratá táto smernica, pre oslobodenie prijatia zastavovacieho plánu osobitného typu od environmentálneho posudzovania na základe uvedenej smernice nemá vplyv na platnosť tohto plánu.

Podpisy